

Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

L 324



Ediția
în limba română

Legislație

Anul 57
7 noiembrie 2014

Cuprins

II *Acte fără caracter legislativ*

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul delegat (UE) nr. 1187/2014 al Comisiei din 2 octombrie 2014 de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare pentru determinarea expunerii globale față de un client sau un grup de clienți aflați în legătură din punctul de vedere al tranzacțiilor cu active-suport ⁽¹⁾** 1

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

II

(Acte fără caracter legislativ)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL DELEGAT (UE) NR. 1187/2014 AL COMISIEI

din 2 octombrie 2014

de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare pentru determinarea expunerii globale față de un client sau un grup de clienți aflați în legătură din punctul de vedere al tranzacțiilor cu active-suport

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 ⁽¹⁾, în special articolul 390 alineatul (8) al treilea paragraf,

întrucât:

- (1) Pentru a identifica expunerea globală față de un anumit debitor care rezultă din expunerile instituției la o tranzacție cu active-suport, ar trebui să se identifice mai întâi valoarea expunerii separat pentru fiecare dintre aceste expuneri. Valoarea totală a expunerii ar trebui să fie determinată ulterior, ea fiind egală cu valoarea agregată a expunerilor respective, dar nu ar trebui să fie mai mare decât valoarea expunerii reprezentate de activul-suport propriu-zis.
- (2) În cazul în care expunerile altor investitori sunt de rang egal cu expunerea instituției, valoarea totală a expunerii instituției la un activ-suport ar trebui să reflecte distribuția proporțională a pierderilor între expunerile de rang egal. Aceasta rezultă din faptul că, în cazul în care s-a produs un eveniment de nerambursare pentru un activ-suport, pierderile sunt întotdeauna distribuite între expunerile de rang egal în mod proporțional cu fiecare dintre aceste expuneri, iar pierderea maximă care va fi suferită de către instituție în cazul unei pierderi totale pe un activ-suport se limitează la partea care corespunde raportului dintre expunerea instituției și totalul tuturor expunerilor de rang egal.
- (3) Ar trebui să se facă o distincție între tranzacțiile în care toți investitorii sunt de rang egal, cum sunt organismele de plasament colectiv, și alte tranzacții, precum securizările, care pot implica o segmentare pe tranșe, cu expuneri de ranguri diferite. În primul caz, expunerea rezultată a unui investitor la un activ-suport depinde numai de proporția expunerii sale raportată la expunerile tuturor investitorilor. În al doilea caz, pierderile sunt repartizate mai întâi la anumite tranșe, în funcție de nivelul lor, și apoi, în cazul în care există mai mulți investitori în aceeași tranșă, ele sunt repartizate între acești investitori pe o bază proporțională. Toate tranșele unei securitizări ar trebui tratate în mod egal deoarece, în conformitate cu cel mai pesimist scenariu, tranșele subordonate ar putea să dispară foarte rapid. În particular, ar trebui recunoscută pierderea maximă care ar fi suferită de toți investitorii dintr-o anumită tranșă în cazul unei pierderi totale pe un activ-suport, deoarece nicio diminuare din tranșele subordonate nu ar trebui recunoscută. Expunerea instituției la un activ-suport al unei tranzacții nu ar trebui să depășească valoarea totală a expunerii acestei tranșe (deoarece pierderea pentru un investitor într-o anumită tranșă care rezultă din intrarea unui activ-suport în stare de nerambursare nu poate depăși niciodată valoarea totală a expunerii tranșei) și valoarea expunerii constituite de activul-suport (deoarece instituția nu poate pierde niciodată mai mult decât

⁽¹⁾ JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

valoarea activului-suport). Această limitare a pierderii maxime ar trebui să fie reflectată utilizând cea mai redusă dintre cele două valori ale expunerii și aplicând ulterior procedura pentru recunoașterea distribuției proporționale a pierderilor între toate expunerile de rang egal din tranșa respectivă, în cazul în care există mai mulți investitori în acea tranșă.

- (4) Deși se așteaptă de la instituții ca acestea să identifice toți debitorii activelor suport ale tranzacțiilor în care investesc, pot exista cazuri în care acest lucru ar genera costuri nejustificate pentru instituții sau în care împrejurările împiedică instituțiile să identifice anumiți debitori. Ca atare, în cazul în care o expunere față de un activ suport este suficient de mică pentru a contribui numai într-o măsură neglijabilă la expunerea globală față de un anumit client sau grup de clienți aflați în legătură, ar trebui să fie suficient să se atribuie această expunere tranzacției în calitate de client distinct. Valoarea totală a acestor expuneri la activele-suport ale aceleiași tranzacții ar trebui totuși în acest caz să fie limitată de limita expunerilor mari pentru această tranzacție. Ar trebui să se presupună că un activ-suport contribuie într-o măsură neglijabilă la expunerea totală atunci când sunt necesare cel puțin 100 de expuneri la activele subiacente ale unei tranzacții pentru a atinge limita de 25 % din capitalul eligibil al instituției. Acest lucru ar necesita ca valoarea expunerii să nu depășească 0,25 % din capitalul eligibil al instituției.
- (5) Pentru a împiedica o expunere globală nelimitată care rezultă din lacunele în materie de informații, ar fi necesar să se atribuie expunerile – pentru care valoarea expunerii depășește 0,25 % din capitalul eligibil al instituției și pentru care informațiile privind debitorul lipsesc – unui client ipotetic („clientul necunoscut”), căruia ar trebui să i se aplice limita de 25 % a expunerilor mari.
- (6) În cazul în care o instituție nu este în măsură să facă distincția între activele-suport al unei tranzacții din punctul de vedere al valorii, există riscul ca activele-suport ale tranzacției să fie în legătură cu același debitor sau grup de clienți aflați în legătură. În acest caz, pentru a diminua riscul, ar trebui să se solicite instituției să evalueze caracterul semnificativ al valorii totale a expunerilor sale la tranzacție înainte de a putea să atribuie expunerea tranzacției în calitate de client distinct, în locul „clientului necunoscut”.
- (7) Structura unei tranzacții nu ar trebui să constituie o expunere suplimentară în cazul în care circumstanțele tranzacției garantează că pierderile aferente unei expuneri la această tranzacție nu pot rezulta decât din evenimentele de nerambursare ale activelor-suport. Ar trebui recunoscută o expunere suplimentară în cazul în care tranzacția implică o obligație de plată pentru o anumită persoană în plus, sau cel puțin în avans, față de fluxurile de numerar provenind din activele-suport, având în vedere că investitorii ar putea suferi pierderi suplimentare în cazul unei nerambursări din partea acestei persoane, deși nu a existat niciun eveniment de nerambursare pentru un activ-suport. Ar trebui, de asemenea, să fie recunoscută o expunere suplimentară în cazul în care circumstanțele tranzacției permit ca fluxurile de numerar să fie redirecționate către o persoană care nu are dreptul să le primească, deoarece investitorii ar putea suferi pierderi suplimentare, deși nu a existat niciun eveniment de nerambursare pentru un activ-suport. Nicio expunere suplimentară nu ar trebui să fie recunoscută pentru organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), astfel cum sunt menționate în Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, dat fiind faptul că fluxurile de numerar nu pot fi redirecționate către o persoană care nu este îndreptățită în temeiul tranzacției să primească aceste fluxuri de numerar. Acest fapt ar trebui prezumat, de asemenea, pentru entitățile care fac obiectul unor cerințe echivalente în temeiul actelor legislative ale Uniunii sau al legislației unei țări terțe.
- (8) Existența și valoarea expunerilor față de un client sau un grup de clienți aflați în legătură care rezultă din expunerile la o tranzacție nu depind de atribuirea expunerii la tranzacții portofoliului de tranzacționare sau portofoliului bancar. Prin urmare, condițiile și metodologiile care trebuie utilizate pentru identificarea expunerilor la tranzacții cu active-suport ar trebui să fie aceleași, indiferent dacă aceste expuneri sunt atribuite portofoliului de tranzacționare sau portofoliului bancar al instituției.
- (9) Prezentul regulament se bazează pe proiectele de standarde tehnice de reglementare prezentate Comisiei de către Autoritatea Bancară Europeană (ABE).
- (10) ABE a efectuat consultări publice deschise cu privire la proiectele de standarde tehnice de reglementare pe care se bazează prezentul regulament, a analizat costurile și beneficiile potențiale aferente și a solicitat avizul Grupului părților interesate din domeniul bancar, instituit în conformitate cu articolul 37 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiect

Prezentul regulament precizează condițiile și metodologiile utilizate pentru a determina expunerea globală a unei instituții față de un client sau un grup de clienți aflați în legătură, în ceea ce privește expunerile din tranzacții cu active subiacente și condițiile în care structura tranzacțiilor cu active subiacente nu constituie o expunere suplimentară.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

- (a) „tranzacții” înseamnă tranzacțiile menționate la articolul 112 literele (m) și (o) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și alte tranzacții în cazul cărora există o expunere față de activele-suport;
- (b) „client necunoscut” înseamnă un singur client ipotetic căruia instituția îi atribuie toate expunerile pentru care aceasta nu a identificat debitorul, cu condiția ca articolul 6 alineatul (2) literele (a) și (b) și articolul 6 alineatul (3) litera (a) din prezentul regulament să nu fie aplicabile.

Articolul 3

Identificarea expunerilor care rezultă din tranzacții

- (1) O instituție determină contribuția la expunerea globală față de un anumit client sau grup de clienți aflați în legătură care rezultă dintr-o anumită tranzacție în conformitate cu metodologia prevăzută la articolele 4, 5 și 6.

Instituția determină separat propria expunere la fiecare dintre activele-suport în conformitate cu articolul 5.

- (2) O instituție evaluează dacă o anumită tranzacție constituie o expunere suplimentară în conformitate cu articolul 7.

Articolul 4

Expunerile-suport la tranzacțiile care au la rândul lor active-suport

- (1) Atunci când evaluează expunerile-suport ale unei tranzacții (tranzacția A) care are la rândul său o expunere-suport provenită dintr-o altă tranzacție (tranzacția B) în sensul articolelor 5 și 6, o instituție consideră că expunerea la tranzacția B este înlocuită cu expunerile-suport ale tranzacției B.
- (2) Alineatul (1) se aplică atât timp cât expunerile-suport reprezintă expuneri la tranzacții cu active-suport.

Articolul 5

Calculul valorii expunerii

- (1) Expunerea unei instituții la un activ-suport al unei tranzacții este cea mai mică dintre următoarele valori:

(a) valoarea expunerii care derivă din activul-suport;

(b) valoarea totală a expunerilor instituției la activul-suport care rezultă din toate expunerile instituției la tranzacție.

(2) Pentru fiecare expunere a unei instituții la o tranzacție, valoarea expunerii rezultate la un activ-suport se determină după cum urmează:

(a) în cazul în care expunerile tuturor investitorilor implicați în această tranzacție sunt de rang egal, valoarea expunerii rezultate la un activ-suport este cota proporțională aferentă expunerii instituției la tranzacție, înmulțită cu valoarea expunerii constituite de activul-suport;

(b) în alte cazuri decât cele menționate la litera (a), valoarea expunerii rezultate la un activ-suport este cota proporțională aferentă expunerii instituției la tranzacție, înmulțită cu valoarea cea mai mică dintre:

(i) valoarea expunerii constituite de activul-suport;

(ii) valoarea totală a expunerii instituției la tranzacție împreună cu toate celelalte expuneri la această tranzacție care sunt de rang egal cu expunerea instituției.

(3) Cota proporțională pentru expunerea unei instituții la o tranzacție este valoarea expunerii instituției împărțită la valoarea totală a expunerii instituției împărțită la toate celelalte expuneri la această tranzacție care sunt de rang egal cu expunerea instituției.

Articolul 6

Procedura pentru determinarea contribuției expunerilor-suport la expunerile globale

(1) Pentru fiecare expunere la riscul de credit pentru care debitorul este identificat, o instituție include valoarea expunerii sale la activul-suport relevant în calculul expunerii globale față de acest debitor în calitate de client individual sau față de grupul de clienți aflați în legătură căruia îi aparține acest debitor.

(2) În cazul în care o instituție nu a identificat debitorul unei expuneri-suport la riscul de credit sau în cazul în care o instituție se află în imposibilitatea de a confirma că o expunere-suport nu este o expunere la riscul de credit, instituția atribuie această expunere după cum urmează:

(a) în cazul în care valoarea expunerii nu depășește 0,25 % din capitalul eligibil al instituției, această expunere este atribuită tranzacției în calitate de client distinct;

(b) în cazul în care valoarea expunerii este mai mare sau egală cu 0,25 % din capitalul eligibil al instituției, iar instituția poate garanta, prin intermediul mandatului tranzacției, că expunerile-suport ale tranzacției nu au legătură cu nicio altă expunere din portofoliul său, inclusiv cu expuneri-suport provenind din alte tranzacții, această expunere este atribuită tranzacției în calitate de client distinct;

(c) în alte cazuri decât cele menționate la literele (a) și (b), această expunere este atribuită clientului necunoscut.

(3) În cazul în care o instituție nu este în măsură să distingă expunerile-suport ale unei tranzacții, instituția atribuie valoarea totală a expunerilor sale la tranzacție după cum urmează:

(a) în cazul în care această valoare totală a expunerii nu depășește 0,25 % din capitalul eligibil al instituției, această valoare totală a expunerii este atribuită tranzacției în calitate de client distinct;

(b) în alte cazuri decât cele menționate la litera (a), această expunere este atribuită clientului necunoscut.

(4) În sensul alineatelor (1) și (2), instituțiile monitorizează periodic, cel puțin o dată pe lună, astfel de tranzacții pentru a constata eventuale modificări ale componenței și ale proporției relative a expunerilor-suport.

Articolul 7

Expunerea suplimentară constituită de structura unei tranzacții

(1) Structura unei tranzacții nu constituie o expunere suplimentară în cazul în care tranzacția îndeplinește următoarele două condiții:

(a) structura juridică și operațională a tranzacției este concepută astfel încât să împiedice administratorul tranzacției sau un terț să redirecționeze orice fluxuri de numerar care rezultă din tranzacție către persoane care nu sunt abilitate, în temeiul tranzacției, să primească aceste fluxuri de numerar;

- (b) nici emitentul și nicio altă persoană nu pot fi obligați, în cadrul tranzacției, să efectueze o plată către instituție în plus față de fluxurile de numerar care provin din activele-suport sau ca plată în avans a acestor fluxuri.
- (2) Condiția de la alineatul (1) litera (a) se consideră îndeplinită în cazul în care tranzacția este:
- (a) un OPCVM, astfel cum a fost definit la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE;
- (b) o întreprindere stabilită într-o țară terță care desfășoară activități similare celor desfășurate de un OPCVM și care face obiectul supravegherii în temeiul unui act legislativ al Uniunii sau al legislației unei țări terțe care aplică cerințe de supraveghere și de reglementare cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune în cazul OPCVM-urilor.

Articolul 8

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 2 octombrie 2014.

Pentru Comisie
Președintele
José Manuel BARROSO

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)



Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO